

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 440/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 580/2014 z 21. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 580/2014 z 21. apríla 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že „Krajský súd Trenčín svojim rozsudkom 19 Co 580/2014-250 zo dňa 21. 04. 2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28. 04. 2014, sp. zn. 6 C 209/2010-213 a tento nadobudol právoplatnosť 01. 07. 2016. Bol som takto zaviazaný zaplatiť žalobcovi [REDACTED] sumu vo výške 8.596,04 € s 9 % úrokom z omeškania od 01. 08. 2010 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Som však toho názoru, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu Trenčín 19 Co 580/2014-250, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, boli porušené moje základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, kde sa stanovuje, že každý má právo vlastniť majetok a majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom, ochranu nepožíva.“.

Sťažovateľ namieta, že „odvolací Krajský súd Trenčín v rozsudku 19 Co 580/2014 sa nevyporiadal s mojimi námietkami uvedenými v odvolaní, najmä keď poukázal na str. 7 a 8 rozsudku, že som podpísal Dohodu o uznaní dlhu a splatnosti dlhu dňa 21. 06. 2010 stým, že som uznal že v rozhodnom období 02/2009 až 03/2010 mi bola neoprávnene vyplatená variabilná zložka mzdy, teda, že som mal o tejto skutočnosti vedomosť a že tým došlo k môjmu bezdôvodnému obohateniu, minimálne v tejto žalovanej výške. Odvolací súd tvrdí, že bolo na mne preukázať svoje tvrdenia, že k bezdôvodnému obohateniu na mojej strane nedošlo a že výška bezdôvodného obohatenia požadovaná navrhovateľom nie je správna. Odvolací súd tvrdí, že som svoje dôkazné bremeno nesplnil, nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a že som takto neuniesol dôkazné bremeno a že preto správne prvostupňový súd aplikoval ustanovenie hmotného práva podľa § 222 ods. 1 a ods. 2 Zákonníka práce.

Na str. 10 uviedol, že pokiaľ som namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. (platného a účinného v čase rozhodovania všeobecných súdov, pozn.), že je možné tomuto môjmu argumentu čiastočne

prisvedčiť, ale že to nemá za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia a odvolací súd považoval za významné, že spor prebieha už od roku 2010 a že v záujme hospodárnosti bol toho názoru, že nie je dôvodné opätovné zrušenie rozsudku a že z obsahu spisu je dôvodné, že návrh navrhovateľa bol dôvodný. “.

Sťažovateľ poukazuje na svoju argumentáciu prezentovanú v konaní pred všeobecnými súdmi a uvádza, že „[n]ajpodstatnejšia moja obrana ako žalovaného spočívala v tom, že som žalobcovi nespôsobil škodu. Žalobca preto počas tohto konania po tom, čo vec bola zrušená odvolacím súdom dňa 28. 03. 2013, v konaní 19 Co 104/2011-157, upravil svoje tvrdenie tak, že som sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a žiada toto bezdôvodné obohatenie vydať a to vo výške 8596,04 €. Ja som sa na úkor žalobcu neobohatil, pretože som ani nemohol naplniť skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia pre pracovno-právny vzťah v zmysle § 222 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. v platnom znení, ktorý stanovuje výslovne, že za bezdôvodné obohatenie sa považuje len majetkový prospech, ktorý bol získaný plnením

- a) bez právneho dôvodu*
- b) z neplatného právneho úkonu*
- c) z právneho dôvodu, ktorý odpadol*
- d) majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.*

Ani jeden z týchto dôvodov som nenaplnil a nemohol naplniť... “.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [redacted], [redacted], bytom [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19 Co 580/2014-250 zo dňa 21. 04. 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 01. 07. 2016 porušené bolo.

2. Zrušuje Rozsudok Krajského súdu Trenčín 19 Co 580/2014-250 zo dňa 21. 04. 2016.

3. [REDACTED], bytom [REDACTED] sa priznáva náhrada trov konania a právneho zastupovania v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z. z., ktorú je Krajský súd Trenčín povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu vedený vo [REDACTED], VS: 919610 v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležité zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a nesprávnom právnom posúdení veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku *uviedol, že v «danej veci odvolací súd považoval za nesporné, že počas trvania pracovného pomeru odporcu u navrhovateľa*

došlo k vyplateniu variabilnej zložky mzdy odporcovi, ktorej vyplatenie bolo bez akýchkoľvek pochybností bezdôvodným obohatením odporcu, nakoľko odporca získal majetkový prospech úmyselným skresľovaním hospodárskych výsledkov navrhovateľa, ktoré boli ukazovateľom pre určenie výšky variabilnej zložky jeho mzdy. Sám odporca pri svojom výsluchu ako účastník konania dňa 24. 01. 2011 uviedol, že „Bol som si vedomý toho, že mi bola neoprávnene vyplatená mzda asi v takej výške ako som v uznaní dlhu uznal“, t. j. vo výške 9.377,50 eur. Zo znaleckého posudku súdnej znalkyne z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo a personalistika [REDAKOVANÉ] č. 15/13 a príloh k tomuto posudku vyplynulo, že v rozhodnom období bola odporcovi vyplatená variabilná mzda a kvartálne odmeny navyše vo výške 12.046,93 eur. V tejto sume je zahrnutá i suma 3.111,73 eur a suma 77,03 eur, ktoré vypočítal zamestnávateľ a ktoré sú znalkyňou nepreskúmateľné. Z dohody o uznaní dlhu uzavretej medzi účastníkmi vyplynulo, že výška neoprávnenej mzdy pre odporcu stanovenej navrhovateľom predstavovala sumu 9.377,50 eur za obdobie od 01. 01. 2009 do 31. 03. 2010, ktorú sa odporca zaviazal navrhovateľovi zaplatiť formou dohody o zrážkach zo mzdy.».

V súvislosti s neunesením dôkazného bremena sťažovateľa krajský súd uviedol, že „odporca nie je subjektom občianskeho súdneho konania, ktorého by sa dôkazné bremeno netýkalo a v prípade, že navrhovateľ svoje dôkazné bremeno unesie a preukáže svoje tvrdenia o výške bezdôvodného obohatenia, ktoré odporca spochybňuje svojimi tvrdeniami je jeho úlohou a dôkazným bremenom preukázať svoje tvrdenia a predložiť na svoje tvrdenia dôkaz. Právna teória hovorí o tzv. prenášaní dôkazného bremena.

Pokiaľ teda navrhovateľ dohodou o uznaní a splatnosti dlhu zo dňa 21. 06. 2010, ktorej súčasťou je i dohoda o zrážkach zo mzdy, znaleckým dokazovaním súdnou znalkyňou z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo a personalistika [REDAKOVANÉ] a samotnou výpoveďou odporcu preukázal skutočnosť, že odporcovi bola v rozhodnom období (02/2009 až 03/2010) neoprávnene vyplatená variabilná zložka mzdy (odporca mal vedomosť o tejto skutočnosti), čím došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu minimálne v žalovanej výške, bolo na odporcovi preukázať svoje tvrdenia, že k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane nedošlo resp., že výška bezdôvodného obohatenia požadovaná navrhovateľom nie je

správna. Pokiaľ odporca svoje dôkazné bremeno nesplnil, neoznačil a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nesplnil si svoju procesnú povinnosť preukázať svoje tvrdenie, následkom čoho je neunesenie dôkazného bremena a jeho neúspech v tomto súdnom konaní.“.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku uplatnenému sťažovateľom v odvolaní krajský súd uviedol, že tento „*spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.*

V danej veci okresný súd aplikoval ustanovenia hmotného práva – § 222 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce.

Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa, alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca musí obohatenie vydať.

Podľa § 222 ods. 2 Zákonníka práce bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplateného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

Zásadnou podmienkou aplikácie citovanej právnej úpravy je, aby bol neoprávnený majetkový prospech získaný z plnení na základe existujúceho pracovnoprávneho vzťahu medzi subjektmi v postavení zamestnanca a zamestnávateľa, čo je prípad danej veci. Právny inštitút bezdôvodného obohatenia a jeho aplikácia pracovnoprávnych vzťahov má vo vzťahu k právnej úprave zodpovednosti za škodu v pracovnom práve subsidiárnu povahu. Použitie ustanovení o bezdôvodnom obohatení nastupuje až vtedy, kedy nie je možné založiť konkrétny druh pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že právne posúdenie veci je vždy vecou súdu, ktorý nie je viazaný právnym posúdením veci účastníkmi konania.

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci na strane odporcu došlo k získaniu majetkového prospechu z nepoctivých zdrojov, ktorým sa vo všeobecnosti považuje majetkový prospech získaný činnosťou, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, t. j. so zásadami bežného občianskeho a spoločenského správania sa. Činnosť odporcu, ktorý sa spolupodieľal na úmyselnom skresľovaní hospodárskych výsledkov navrhovateľa, ktoré boli ukazovateľom pre určenie výšky variabilnej zložky jeho mzdy, nepochybne takouto činnosťou je. Odporca si bol vedomý, že variabilná zložka mzdy mu bola neoprávnene vyplatená.

Pokiaľ súd prvého stupňa danú vec posúdil podľa ust. § 222 Zákonníka práce bolo jeho právne posúdenie v danej veci správne.“

K ďalším námietkam sťažovateľa vzneseným v odvolaní krajský súd uviedol, že „[p]okiaľ odvolateľ namietal nezrozumiteľnosť, neúplnosť, nespravodlivosť, či nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd k tomu uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nesporne patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 119/03-30, IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 106/2010). Ako tiež vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že pokiaľ odporca vytykal súdu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157

ods. 2 O. s. p., je možné jeho argumentu čiastočne prisvedčiť. Tento nedostatok však nemá za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd považoval v danej veci za významné, že uvedený spor prebieha medzi účastníkmi konania už od roku 2010 a v záujme hospodárnosti konania bol toho názoru, že nie je dôvodné opätovné zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa, keď z obsahu spisu a vykonaných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa oboznámil na pojednávaní jednoznačne vyplynulo, že návrh navrhovateľa bol dôvodný. Pokiaľ okresný súd uviedol, čoho sa navrhovateľ domáhal, z akých dôvodov, ako sa vyjadril odporca, z akých dôkazov vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a to aj akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, nie je možné ustáliť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. “.

Pri hodnotení napadnutého rozsudku ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozsudku krajského súdu s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 209/2010 z 28. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej po rekapitulácii argumentácie účastníkov konania v súvislosti so znaleckým dokazovaním uviedol, že „znalkyňa z odboru ekonómia a manažment, odvetvia účtovníctvo a daňovníctvo a personalistika, [REDACTED], vypracovala znalecký posudok č. 15/13 a prílohy k tomuto posudku.

V písomne vyhotovenom posudku a na súdnom pojednávaní uviedla, že podľa mzdovej smernice žalobcu, sa mzda u žalovaného delila na pevnú a pohyblivú časť,

keď pohyblivá časť sa delila na variabilnú časť a odmeny. Odmeny boli žalovanému priznávané ročne, mimoriadne a kvartálne.

Úlohou jej znaleckého posudku bolo zaoberať sa tým, na aké kvartálne odmeny mal žalovaný podľa mzdovej smernice právo za obdobie, ktoré je uvedené v znaleckej úlohe. Zároveň jej úlohou bolo zistiť výšku variabilnej zložky mzdy.

Ukazovatele na vyplatenie kvartálnych odmien podľa mzdovej smernice, boli dosiahnuté ekonomické výsledky a plnenie hodnotiacich parametrov. Hoci v mzdovej smernici nie sú uvedené termíny bližšie špecifikované, podľa znalkyne sa jednalo o plnenie parametrov, ktoré sú definované pre výpočet variabilnej zložky mzdy za ten ktorý kvartál toho ktorého roka.

Pevná zložka mzdy je daná a variabilná zložka mzdy sa vypočítava, pričom sa posudzujú ukazovatele ekonomické, tímové a individuálne. Podľa mzdovej smernice boli vytvorené 3 ekonomické ukazovatele, 5 tímových a 3 individuálne.

Plnením ekonomických a tímových ukazovateľov sa zaoberala a zistila, že pre priznanie variabilnej zložky mzdy sa plnenie ukazovateľov posudzuje tak, že sú alebo splnené úplne a potom sa prizná plná váha ukazovateľa, alebo sú splnené čiastočne potom sa prizná pomerná časť, alebo nie sú splnené ani do toho stupňa, ktorý povoľuje priznať pomernú časť a potom sa za uvedený ukazovateľ neprizná hodnota. Z tabuľky č. 3, ktorá sa nachádza na čísle listu 10 znaleckého posudku, sa dá zistiť do akej miery boli splnené ukazovatele pri výpočte výplaty. V tabuľke č. 5 znaleckého posudku je výpočet variabilnej zložky mzdy za žalované obdobie, ktoré urobil žalobca, pričom znalkyňa pri prepočte zistila inú výšku variabilnej zložky mzdy.

V prílohe č. 7 znaleckého posudku na druhej strane sú uvedené nesprávne vyhodnotené hodnotiace parametre variabilnej zložky mzdy, ktorú urobil žalobca. Sú znalkyňou nepreskúmatel'né na základe podkladov, ktoré žalobca pre vypracovanie znaleckého posudku znalkyni poskytol. Zdôraznila však, že čo sa týka preskúmatel'ných parametrov, ktoré jej boli poskytnuté má za preukázané, že za žalované obdobie bola žalovanému preukázateľne vyplatená navyše najmenej suma 8.858,17 €. K vyplateniu tejto sumy došlo tým, že žalovaný a jeho spolupracovníci úmyselne skreslili dosiahnuté hospodárske výsledky žalobcu za uvedené obdobie, čo malo za následok vyplatenie pohyblivej čiastky mzdy v rozpore so mzdovou smernicou.“

V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd uviedol:

„Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa, alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať. Podľa ods. 2 bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Podľa ods. 3 predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na či úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa ods. 6 vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnávateľ vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do 3 rokov od ich vyplatenia

Sumu 8.858,17 € získal žalovaný za žalované obdobie bez právneho dôvodu, preto lebo podľa mzdovej smernice na vyplatenie tejto sumy nemal právo. Sám inicioval skreslenie hospodárskeho výsledku, ktorý mal za následok priznanie uvedenej sumy. O tom, že sa tak stalo svedčí jeho výpoveď, ale aj dokazovanie ktoré súd v konaní vykonal.

Pretože žalobca žiada od žalovaného len 8.596,04 € a súd nemôže žalobcovi priznať vyššiu sumu ako žalobca žiada, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 8.596,04 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Od 01. 08. 2010 je žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v omeškaní a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., súd priznal žalobcovi 9 % úrok z omeškania ročne zo žalovanej sumy od uvedeného dňa. Aj úrok z omeškania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastáva krajský súd, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny

rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedalo všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnutý rozsudok nemožno hodnotiť ako arbitrárny.

Právnej argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, v zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľ nepreukázal ústavnoprávnu relevanciu svojich námietok, ktoré by signalizovali možnosť porušenia označených práv, reálnosť čoho by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že keďže nepovažuje právne závery krajského súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Navyše, obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2017